

Ang Payat ngunit Dakilang Lalaki, Si Abu Bakr As-Siddiq

Bawat Muslim ay may utang na loob ng pasasalamat sa kanya!

Isinulat ni: Faisal Az-Zamil - Hulyo, 2018

1- Apostasiya (Pagtatatwa sa Pananampalataya) & 2- Saqifat Bani Saedah

Bahagi - 1: Apostasiya (Pagtatatwa sa Pananampalataya)

Ang dakilang lalaking ito ay nagtagumpay na pag-isahin ang Arabia at ang kanyang pamumuno ang naging pundasyon para sa Islamikong Ummah (Pamayanan) na nakikita natin ngayon.

Sa pisikal na anyo, si Abu Bakr ay isang mánhinit o payat na lalaki na may medyo nakakurbang baywang, kaya naman ang telang kanyang ibinabalot sa kanyang katawan ay madalas na lumuluwag at bumababa bago niya ito muling itatali nang maraming beses. Siya ay napakabait at may malambot na puso. Madalas siyang nagbabasa ng Qur'an sa isang malungkot at nakaaantig-pusong tinig na nagpapagising sa mga puso ng mga mamamayan ng Makkah, lalo na kapag binibigkas niya ang:

“At, O aking mamamayan! Ano ang mayroon sa akin na tinatawag ko kayo tungo sa kaligtasan samantalang tinatawag ninyo ako tungo sa Apoy? Tinatawag ninyo ako upang hindi maniwala kay Allah at magtambal sa Kanya ng mga kasama na wala akong kaalaman tungkol dito, habang tinatawag ko kayo tungo sa Makapangyarihan, ang Mapagpatawad. Walang alinlangan na ang tinatawag ninyo sa akin ay walang karapatang tawagin sa mundong ito o sa Kabilang Buhay at ang ating pagbabalik ay tungo kay Allah, at ang mga lumalagpas sa itinakdang hangganan ang magiging mga may-ari ng Apoy.” (Ghafir 40:41-43)

Si Abu Bakr (nawa'y kalugdan siya ni Allah) ay isang mahusay at matatas na tagapagbasa ng Qur'an. Ang kanyang pagbigkas ay umakit sa mga tao ng Makkah na nagtitipon sa paligid ng kanyang bahay upang makinig sa kanya. Nang malaman ito ng mga pinuno ng Quraish, nagpadala sila ng isang tao upang hilingin sa Propeta (kapayapaan ay sumakanya) na "sabihan ang kanyang kaibigan na huwag magdasal sa publiko dahil ang kanyang mga pagbigkas ay sumisira sa kanilang mga kabataang lalaki"... na ang ibig sabihin ay ang kanilang mga alipin na

naghahangad sa panawagan ng kalayaan na kumikilala sa ganap na pagkakapantay-pantay ng mga tao anuman ang pagkakaiba ng kulay, lahi, o tribo.

Nilabanan ni Abu Bakr ang mga puwersa ng pagkaalipin at kapootang panlahi sa pamamagitan ng pagbili sa kalayaan ng mga alipin. Ang kauna-unahan sa mga alipin na pinalaya niya ay si Bilal.

Nakita natin na ang malambot at mabait na kalikasang ito ni Abu Bakr ay naglaho nang kumalat ang nakagigimbal at dakilang balita ng pagkamatay ng Propeta, na nagpabago at nagpabaligtad sa buong Tangway ng Arabia.

Ang mga Kasamahan (Sahaba) ng Propetang si Muhammad ay nagulat at nalito. Ang ilan sa kanila ay naupo sa sulok ng Moske (Masjid) sa katahimikan at matinding dalamhati.

Bago ang kanyang pagpanaw, ang Sugo ni Allah (kapayapaan ay sumakanya) ay nag-utos ng pagpapakilos ng isang malaking hukbo upang maglakbay patungo sa (ngayon ay) Jordan sa ilalim ng pamumuno ni Usama Ibn Zayd. Habang ang hukbo ay handa na para sa digmaan, ang Propeta ay nagsimulang magdusa mula sa karamdaman.

Ang unang isyu na tinawag si Abu Bakr bilang isang Caliph (Tagapamahala) upang magpasiya ay kung ang hukbo—na huminto sa labas ng Al-Madinah—ay dapat magpatuloy sa patutunguhan nito, o dapat ba itong iwanan dahil sa panganib na kinakaharap ng Madinah kasunod ng pagkamatay ng Propeta.

Nakita ni Abu Bakr na ito ay utos ng Propeta na ang hukbo ay dapat ipadala sa Jordan at ito ay dapat matupad sa anumang paraan.

“Hindi ko sisimulan ang aking termino bilang Caliphate sa pamamagitan ng paglabag sa malinaw na utos ng propeta. Ano man ang mangyari, ang utos ng Banal na Propeta ay isasakatuparan,” ani Abu Bakr.

Ang pananaw ni Abu Bakr ay nagpapakita ng kanyang katapatan at katatagan sa pananampalataya na anuman ang iniutos ng Propeta ay para sa pinakamahusay na interes ng estado. Kaya naman, sa ikatlong araw matapos ang pagkamatay ng Propeta, inanunsyo ng Caliphate na si Abu Bakr ang pag-alis ng hukbo ni Usama, tulad ng mga utos ng Sugo ni Allah.

Matapos ang dalawampung araw na pagmamartsa, narating ng hukbo ang Palestine at nilabanan ang mga Romano. Bumalik si Usamah sa Madinah na may dakilang tagumpay at walang anumang pagkatalo, na nagpapatunay sa katiyakan ng pananampalataya ni Abu Bakr at sa lakas at integridad ng mga Muslim.

Ang tagumpay ay dumating sa pinakakritikal na panahon ng kaguluhan at kawalan ng kaayusan. Ang balita ng tagumpay ay kumalat sa buong Tangway. Ito ang makapangyarihang simula ng caliphate ni Abu Bakr at ng digmaan laban sa mga apostata (mga tumalikod sa Islam).

[Tala sa Larawan]: *Hukbo na patungo sa Sham kung saan naganap ang pag-atake sa mga Muslim – Maan.*

Ang pamumuno ni Abu Bakr ay tumagal ng 2 taon, 3 buwan, at 8 araw. Dito ay tatalakayin natin ang 4 na mahahalagang tampok ng kanyang caliphate:

1- Ang Kanyang Digmaan laban sa Apostasiya: Isang Komprehensibong Pananaw sa Huling Mensahe

Nang sina Al-Aswad Al-'Ansi, Tulayha Ibn Khuwaylid, Sajah, at Musaylamah ay nag-angkin ng pagiging propeta, nalinlang nila ang maraming tribo; ang tribo ng Muzhig ay sumunod kay Al-Aswad; ang Banu Asad, Ghatfan, Tai' at Al-Ghawth ay sumunod kay Tulayha; ang Banu Taghlab at Banu Tamim ay sumunod kay Sajah; at ang Yemen na sumunod kay Musaylamah na siyang nag-alis sa ritwal ng Pagdarasal (Salah). Gayundin, si Luqayt ibn Malik Al-Azdi ay nag-angkin ng Pagkapropeta sa Oman.

[Tala sa Larawan]: *(Mosailem-Najed) (Tolaiha-Hilaga ng Najed) (Sojah) (AlAsawa-Yemen)*

Silang lahat ay nagpadala ng mga delegasyon kay Abu Bakr upang makipag-negosasyon sa kanya hinggil sa pagpawalang-bisa sa ilan sa mga obligasyon at haligi ng Islam na pinangungunahan ng zakah (obligadong kawanggawa). Sumagot si Abu Bakr sa pamamagitan ng kanyang kilalang pahayag, “*Sumusumpa ako kay Allah na kung tatanggihan nila sa akin ang kahit isang tali ng kamelyo na dati nilang ibinibigay sa Sugo ni Allah, lalabanan ko sila dahil sa pagtangga na iyon.*”

Si `Umar ay nagsabi: ‘O Abu Bakr! Paano mo makakalaban ang mga tao gayong ang Propeta ni Allah (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) ay nagsabi:

‘Inutusan akong labanan ang mga tao hanggang sa sabihin nila: ‘Walang ibang Diyos maliban kay Allah’ at sinumang magsabi nito, ay ginagawa niyang sagrado ang kanyang sarili at ang kanyang ari-arian maliban sa legal na karapatan, at ang kanyang pagsusulit ay nasa kay Allah?’ Sumagot si Abu Bakr: ‘Saksi si Allah! Lalabanan ko ang sinumang gumawa ng pagtatangi sa pagitan ng salah (pagdarasal) at zakat, sapagkat ang zakat ay isang legal na karapatan sa ari-arian!’

Ito ang nagpapakita kung gaano kakomprehensibo at matatag ang pananaw ni Abu Bakr sa Islam sa kabuuan nito. Nang hilingin din ni `Umar sa kanya na magdahan-dahan nang kaunti, sinabihan niya ito: *“Kailangan ko ang iyong suporta at binigo mo ako! Malakas ka ba noong mga araw bago ang Islam (Jahiliyyah) upang maging isang duwag ka ngayon?”*

2- Kung ang mga Apostata ay Nagtagumpay, Walang Islam Ngayon

Ang matatag na saloobing ito mula sa isang payat na lalaki na may malambot na puso ay nagsilbing bakod upang maprotektahan ang kabuuan at pagkakaisa ng relihiyon at ang mga haligi nito mula sa pagbagsak.

Kasunod ni Musaylamah, ang mga tao ay nagsimulang mag-iwan ng Salah, at nagkait ng zakah, na nagdala ng isang bagong relihiyon na walang kinalaman sa tunay ng Islam; isang relihiyon na ginagabayan ng mga pansariling pagnanasa, ng mga sirang paniniwala at prinsipyo, at mga rasistang hilig. Ang relihiyon, kung gayon, ay magiging isang kakatwang hanay ng mga panuntunan na nakabatay lamang sa rehiyon tulad ng sa mga Mongol. Ngunit ang Islam ay ang relihiyon ng malusog na *fitrah* (likas na hilig ng tao) na may maayos na pag-iisip; isang gabay para sa lahat ng panahon, na tumutugon sa buong sangkatauhan at nag-uugnay sa lahat ng larangan ng buhay ng tao.

Ito ang dahilan kung bakit nakipaglaban si Abu Bakr upang protektahan ang tunay na relihiyon ng Diyos mula sa pagbaluktot at mga makabagong imbensyon (Bida'ah) nang hindi isinasakripisyo ang mga pamantayan ng mga haligi nito ng salah at zakah.

Sa hadith na isinalaysay ni Bakr:

“Narinig niya ang Sugo ni Allah (kapayapaan ay sumakanya) na nagsasabi: Tingnan ninyo, may maiiwan bang dumi (sa katawan) ng sinuman sa inyo kung

mayroong ilog sa kanyang pintuan kung saan hinuhugasan niya ang kanyang sarili ng limang beses araw-araw? Sabi nila: Walang maiiwang dumi sa kanyang katawan. Sabi niya: Iyan ay katulad ng limang pagdarasal kung saan binubura ni Allah ang mga kasalanan.” (Muslim).

Nang ang Propeta (kapayapaan ay sumakanya) ay tinanong ng ilan sa kanyang mga Kasamahan: “Malapit ba si Allah upang tawagin natin Siya sa mahinang tinig o malayo ba Siya upang tawagin natin Siya nang malakas?” Kaya ipinahayag ni Allah ang bersikulo:

“At kapag ang Aking mga alipin ay nagtanong sa iyo (O Muhammad) tungkol sa Akin, katotohanang Ako ay malapit. Sinasagot Ko ang panalangin ng bawat nagdarasal kapag siya ay tumatawag sa Akin. Kaya hayaan silang sumunod sa Aking panawagan at maniwala sa Akin, upang sila ay mapatnubayan sa tamang landas.” (Al-Baqarah 2:186)

Saan pa ba, maliban sa Islam, makakahanap ang isang tao ng gayong patnubay! Kung ang mga apostatang iyon ay nagtagumpay na ikalat ang kanilang bagong naimbentong relihiyon, wala sa mga turong ito ang makakarating sa atin.

3- Ang Mayorya ay Hindi Pangunahing Kondisyon para sa Paggawa ng Desisyon

Ang isa pang aral na maaari nating matutunan ay ang opinyon ni Abu Bakr ay hindi ang opinyon ng mayorya. Kaya naman, ang *shura* (konsultasyon) sa Islam ay hindi sapilitan para sa pinuno kung siya ay may opinyon na salungat sa mayorya. Ang Shura, sa aspetong ito, ay mapagpayo at hindi mahigpit na kinakailangan sa huling desisyon. Ang Makapangyarihang Allah ay nagsabi:

“Kaya patawarin mo sila at humingi ng kapatawaran para sa kanila at kumonsulta sa kanila sa usapin. At kapag ikaw ay nagpasya na, magtiwala ka kay Allah. Katotohanan, minamahal ni Allah ang mga nagtitiwala (sa Kanya).” (Ali 'Imran 3:159)

Ito ang batayan ng prinsipyo ng pagkakahiwa-hiwalay ng mga kapangyarihan (separation of powers); isang termino na binuo sa modernong panahon ng Pranses na bilosopo sa politika na si Montesquieu at pinagtibay ng mga sinaunang Romano. Hinati nila ang mga kapangyarihan ng estado sa kapangyarihang

ehekutibo, lehislatura at hudikatura. Kung ang hudikatura ay malinaw na malaya, ang kapangyarihang ehekutibo ay nagbabago sa pagitan ng mga sistema. Gayunpaman, ang prinsipyo ng Shura ay isang pamantayan, at ang pinuno ng estado ay kailangang gamitin ang kanyang mga kapangyarihan pagkatapos na ang payo ay magawa sa pamamagitan ng Shura o konsultasyon.

Ito ang ginawa ni Abu Bakr, ang magsagawa ng konsultasyon at pagkatapos ay gamitin ang kanyang awtoridad kahit na tinututulan ng mayorya. May isang malinaw na katibayan sa Banal na Qur'an na nagbubuod nito sa kasaysayan ng Yemen noong panahon ni Propetang Suleiman (Salomon) sa kanyang liham sa reyna sa panahong iyon (si Balqis), tinipon niya ang kanyang mga tagapayo at consultant, pinili nilang makipagdigma at sinabi sa kanya:

"Sa huli, ito ay iyong desisyon, tatayo kami para sa anuman ang iutos mo sa amin na gawin." Hindi niya itinali ang kanyang sarili sa pagpipiliang iyon at nagpatuloy sa pampolitikang diyalogo kay Propetang Suleiman, sa Sura An-Naml (27:32-34): (Siya ay nagsabi, "O mga pinuno, payuhan ninyo ako sa aking usapin. Hindi ako magpapasya sa isang bagay hanggang sa kayo ay sumaksi sa akin", Sabi nila, "Kami ay mga lalaki ng lakas at ng dakilang kapangyarihang militar, ngunit ang utos ay sa iyo, kaya tingnan mo kung ano ang iyong iutos", Siya ay nagsabi, "Katotohanan ang mga hari - kapag sila ay pumasok sa isang lungsod, sinisira nila ito at ginagawang hamak ang mga pinarangalan sa mga tao nito. At ganoon ang kanilang ginagawa").

[Tala sa Larawan]: *Kumperensya – Reyna ng Yemen na si Balqees.*

4- Estratehikong Layunin para sa mga Digmaan ng Apostasiya: Isang Nagkakaisang Tangway ng Arabia

Sa estratehikong antas, iniwan ni Abu Bakr sa kanyang kahalili na si `Umar, ang isang nagkakaisang Arabia. Kung wala ang pagkakaisang ito, ang Islam ay hindi kailanman lalaganap lampas sa mga hangganan ng caliphate patungo sa Kanluran, Silangan, at Hilaga.

Nagtagumpay si Abu Bakr na pag-isahin ang mga rebeldeng paksyon na ito at ang kanyang pamumuno ang naging batayan para sa Islamikong Ummah na nakikita natin ngayon. Si `Umar ay madalas na nagsasabi na mas pipiliin pa niyang maging isang hibla ng balahibo sa dibdib ni Abu Bakr.

Balikan natin ang mga sitwasyon at salita na nagpapakita ng matatag na karakter ni Abu Bakr:

Sa kasunduan sa kapayapaan sa Hudaybiyah, ang desisyon ng Propeta (kapayapaan ay sumakanya) ay ang pagtatapos ng isang pakikipagkasundo sa Quraysh, kung saan ang mga Muslim ay babalik sa Medina at hindi papasok sa Makkah upang magsagawa ng Umrah. Ang pagtanggap sa kondisyong ito ay mahirap para sa mga Muslim at ang pinakagalit ay si Umar (nawa'y kalugdan siya ni Allah). Nang makita ni Abu Bakr si Umar na paulit-ulit na nagtatanong sa Propeta (kapayapaan ay sumakanya) sa isang ganap na disiplinadong pamamaraan, sinabi niya sa kanya, *“O `Umar, siya ang Sugo ni Allah. Kaya, huminto ka.”* Ang ibig niyang sabihin ay kailangan niyang sundin ang mga yapak ng Propeta sa ganap na pagsunod, at huwag siyang lagpasan.

Sa isa pang pagkakataon, si Usama ay nakasakay sa kanyang kabayo bilang pinuno ng hukbo at si Abu Bakr, ang Caliph, ay naglalakad sa kanyang mga paa. Nang nais ni Usama na bumaba upang lumakad kasama niya, sinabi ni Abu Bakr sa kanya, *“Huwag kang bumaba, ano naman kung ang aking mga paa ay matakpan ng alabok sa loob ng isang oras sa landas ng Diyos!”*

Tiyakin na ang kamatayan ay nagbibigay sa iyo ng buhay!

Nawa'y kaawaan ni Allah ang dakilang lalaking ito. Nawa'y pagpalain siya ng Makapangyarihang Allah at gantimpalaan siya sa kanyang mga nagawa para sa Islamikong Ummah.

Paunawa: Nakahanda na ang unang bahagi sa Wikang Tagalog na angkop sa pangkasaysayang Islamiko. Maaari mo nang i-paste ang kasunod na bahagi kapag ikaw ay handa na!

Bahagi - 2: Saqifat Bani Saedah, ang kaganapan ayon sa pagkakasunod-sunod nito

Ang kasaysayan ay puno ng mga kaganapan at insidente na naglaro ng malalaking papel sa pagpapasya ng landas ng kasaysayan ng isang sibilisasyon, isang pangkat, at maging ng isang relihiyon. Ang Islam bilang isang relihiyon at bilang isang sibilisasyon ay kailangang dumaan sa ganoong uri ng ebolusyon. Ang mundo ng Muslim at ang Tangway ng Arabia ay hindi kailanman magiging katulad ng sa

ngayon kung hindi dahil sa isang pangunahing kaganapan na naganap sa Medina, ang lungsod ng Propeta, pagkatapos mismo ng kanyang pagpanaw. Ang kaganapang iyon ay tinatawag na; Saqifat Bani Saedah (Ang Tonal na Kubo/Silungan ng Bani Saedah).

· **Ang Pagpanaw ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya), ang sanhi ng pagtitipon sa Saqifah**

Ang Propetang si Mohammad (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) ay pumanaw noong Lunes, ang ika-12 araw ng buwan ng Rabee Al-Awwal, na siyang ikatlong buwan sa Islamikong kalendaryong Hijri. Iyon ay noong ika-11 taon ng Hijra o paglikas mula Makkah patungong Medina. Kaalinsabay nito, at ayon sa maraming iskolar, ang petsa ng kanyang pagpanaw ay ang tumpak na petsa rin ng kanyang kapanganakan. Ang kanyang pagpanaw ay nag-iwan ng malaking marka ng kalungkutan at dalamhati sa kanyang pamilya at sa kanyang mga Kasamahan (Sahaba). Ang bahay ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) ay nakadikit sa kanyang Moske (Masjid). Ang sinumang taong dadaan doon ay makakarinig ng mga iyak at hagulgol na nagmumula sa loob ng Moske at ng bahay, nang hindi nalalaman kung alin ang alin. Ang pighati ay napakalaki at ang mga iyak ay sapat na malakas upang marinig mula sa malayo.

Si Omar ibn Al-Khattab, isa sa mga pinakamalapit na Kasamahan ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya), na naging ikalawang kahalili (Caliph) pagkatapos ng Propeta at isang tanyag na rasyonalista, ay naging nasa kalagayan ng matinding pagtangga o hindi paniniwala. Nawalan siya ng kapayapaan sa sarili at tumangging maniwala na ang Propeta ng Islam, na mahal na mahal niya, ay pumanaw na. Dala ng matinding hindi paniniwala, itinaas niya ang kanyang espada sa ere habang sumisigaw at nagbabantang pupugutan ang ulo ng sinumang magsasabi na ang Propeta ay patay na. Ang kanyang eksaktong mga salita ay; *“Sinumang magsabing si Mohammad ay namatay na, papatayin ko ang kanyang leeg. Siya, ‘si Mohammad (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya)’ ay umalis lamang upang makipagtagpo sa kanyang Panginoon tulad ng ginawa ni Moises (Musa), at siya ay babalik.”* Si Abu Bakr lamang ang nakapagpabalik sa kanya sa tamang pag-iisip nang paalalahanan niya ito sa bersikulo ng Qur'an na nagpahayag ng darating na kamatayan ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya). Gayunpaman, ang insidenteng ito ay nagpakita sa atin ng tindi ng dalamhati,

pagkagulat, at pakiramdam ng pagkawala na naranasan ng mga Sahaba.

Halimbawa, si Ali Ibn Abi Talib, ang pinsan at manugang ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya), ay naglarawan sa sandaling iyon nang marinig niya ang mensahe ng pagpanaw ng Propeta sa pamamagitan ng pagsasabi; *“Saksi si Allah, hindi ko kailanman nawala ang aking katatagan sa aking buhay maliban sa dalawang insidente; Ang araw na pumanaw ang Propeta ni Allah (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya), at ang araw na pinatay si Othman.”*

Sa gitna ng kaguluhan at kawalan ng paniniwala sa agarang kasunod ng sakuna na sumapit sa Muslim Ummah, isang pangkat ng mga Muslim na pinamumunuan ng isang tanyag na Kasamahan na nagngangalang “Saad Bin Ubadah,” ang pinuno ng tribo ng Al-Khazraj sa Medina, ay tinawag upang magpulong sa “Saqifat Bani Saedah.” Ito ay pangalan ng isang malawak na gusaling may bubong na sumasakop sa gitna ng mga bahay ng tribo na napaliligiran ng mga lupang pang-agrikultura, na puno ng matatayog na puno ng palmera (dates) na nagbibigay ng magandang lilim sa buong lugar. Sa ilalim ng may-lilim at may-bubong na gusaling iyon o Saqifah, naupo si Saad Bin Ubadah habang ipinahahayag ang kanyang mga mithiin at pananaw sa kanyang tribo ng Al-Ansar (mga Tagataguyod/Katulong), na nagpapaliwanag kung ano ang inaasahang mangyayari pagkatapos ng pagpanaw ng minamahal na Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya).

Ang pinuno ng "Al-Khazraj," isa sa dalawang makapangyarihang tribo na nanirahan sa lungsod ng Medina na dating kilala bilang Yathrib, habang ang "Aws" naman ang isa pang tribo, ay nagpapaliwanag ng kanyang mga kaisipan sa kanyang mga tao hinggil sa kung ano ang dapat mangyari susunod at kung kanino dapat ipagkatiwala ang pamumuno ng Muslim Ummah. Ipinaalala niya sa kanyang mga tao—ang Al-Ansar—at hinangaan ang kanilang mga sakripisyo sa pagtulong sa Propeta, pagtataguyod at pagtatanggol sa panawagan ng Islam, sa panahon kung kailan ang sarili nitong tribo, ang mga tao ng Quraysh, ay lumaban, nagpalayas, at nagbalak pa ngang pumatay sa kanya.

Ipinaalala ni "Saad" sa kanyang mga tao ang pangalan na ipinagkaloob sa kanila ng Propeta mismo, “Ang Ansar” o ang mga katulong na tumayong matatag kasama ang Propeta at naging tapat sa kanilang mga tipan at pangako sa kanya. *“Ngayong ang Propeta ni Allah ay lumisan na, panahon na para sa Ansar na muling hawakan ang kanilang posisyon ng pamumuno sa kanilang mga usapin sa Medina*

at pamunuan ang panawagan ng Islam sa buong Tangway ng Arabia,” ani ng pinuno ng Al-Khazraj sa kanyang tribo. Si Saad ay nagsasalita sa mahinang tinig dahil sa kanyang karamdaman. Ang kanyang ulo ay nakatali ng isang pirasong tela upang maibsan ang kanyang sakit. Habang nagsasalita sa mahinang tono, ang kanyang anak na si Qaiss ay tumayo sa tabi niya at inuulit ang sinasabi ng kanyang ama sa mga tao ngunit sa mas malakas na tinig.

Habang si Saad ay nagsasalita sa loob ng Saqifah, may isang tao na nagtungo sa Moske ng Propeta upang batiin at paalalahanan ang mga tao sa nangyayari, na nagsasabing “Ang pangkat na ito ng Ansar ay pumanig kay Saad Bin Ubadah sa Saqifat Bani Saedah at kung may sinumang nagmamalasakit sa kung ano ang darating pagkatapos nito, dapat silang pumunta sa kanila bago mawalan ng kontrol ang mga bagay-bagay.” Nang marinig ang balita, sina Abu Bakr at Omar (nawa'y kalugdan sila ni Allah) ay nagmadaling pumunta sa Saqifah upang makita ang nangyayari. Sa sandaling pumasok sila sa Saqifah, ang lahat ng mga mata ay lumingon sa kanila. Si Saad, habang nakaupo, ay tinatakpan ang kanyang katawan ng isang mabigat na tela na tinatawag na “Aba'ah” o isang balabal, dahil sa sakit. Ang kanyang tagapagbalita ay nagpatuloy sa pagsasalita na nagsasabing “Kami ang mga katulong ni Allah (Ansar) at ang Batalyon ng Islam, samantalang kayo [na ang ibig sabihin ay sina Abu Bakr at Omar] ay ang mga ‘Muhajirun’ (Yaong mga lumikas mula sa Makkah) at kayo ang maliit na pangkat ng Propeta. Tila pumunta kayo rito na may layuning ilayo kami sa aming karapatan at hadlangan kami sa paghahanap nito.”

Ang eksena ay maigting at ang mensahe ay malakas at malinaw. Ang Ansar ng Propeta o ang Al-Khazraj sa partikular, ay nagpahayag ng kanilang malinaw na intensyon na pamunuan hindi lamang ang Medina kundi ang buong Estado ng Islam, isang estado na may mga hangganan na mabilis na lumalawak. Nang hindi na nagpapalawig pa sa mga detalye, si Abu Bakr ay nagsimulang magsalita. Hindi niya ipinagkait ang anuman nang simulan niyang banggitin ang mga dakilang katangian ng Al-Ansar, maging ang mga ito ay ipinahayag sa Aklat ni Allah o binanggit ng minamahal na Propeta ng Islam (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya).

Bahagi ng sinabi ni Abu Bakr: *“Nalaman ninyo ang sinabi ng Sugo ni Allah (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) tungkol sa inyo; ‘Kung ang mga tao ay*

lalakad patungo sa isang lambak at ang Ansar ay lalakad patungo sa isa pa, tatahakin ko ang lambak ng Ansar.” Pagkatapos ay itinutuon ni Abu Bakr ang kanyang pananalita sa nagpatawag ng pagtitipon at nagsabi: *“O Saad, hindi ba't nandoon ka at nakaupo nang sabihin ng Propeta ni Allah na ‘Ang Quraish ang tribo na pagkakatiwalaan sa usaping ito’ [na ang ibig sabihin ay ang pamumuno ng Ummah]?”* Sumagot si Saad, *“Oo, nagsabi ka ng katotohanan. Kami ang mga ministro, ikalawa sa utos, at kayo ang mga pinuno.”*

Ang dahilan kung bakit pinangalanan ng Propetang si Mohammad (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) ang Quraish upang humawak sa katayuan ng pamumuno ay dahil sa hindi mapag-aalinlanganang paggalang sa kanila sa Tangway ng Arabia. Ang lahat ng mga tribong Arabo ay may mataas na pagtingin sa Quraish dahil sila ang mga taong pinagkatiwalaang magbantay at mag-ingat sa Banal na Dambana (Kaaba) ng Makkah sa loob ng daan-daang taon. Nakita ng mga Arabo ang mga Qurashites bilang mga tao ng banal na lugar kaya naman wala silang pakikipag-alitan sa kanila at tinanggap ang kanilang pamumuno nang walang pagtutol. Naunawaan ng Propeta ang kalikasan ng mga Arabo. Kung ang pamumuno ng Ummah ay ipinagkatiwala sa iba maliban sa Quraish, ang mga pag-aaway ay tuluyang wawasak sa Ummah mula sa simula nito.

Tinapos ni Abu Bakr ang kanyang talumpati sa pamangsasabi, *“Ito si Omar Ibn Al-Khattab, ang isa na ipinagdasal ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) kay Allah na magdala ng tagumpay at karangalan sa Islam sa pamamagitan ng kanyang kamay. At ito si Abu Obaidah Ibn Al-Jarrah, na pinangalanan ng Propeta na pinakapinagkakatiwalaan ng ating Ummah. Ibigay ninyo ang inyong panunumpa ng katapatan (Bay'ah) sa isa sa dalawang ito.”* Sa sandaling ipinahayag ni Abu Bakr ang kanyang mga hinirang, pareho silang sumagot sa pamamagitan ng pagsasabi, *“Saksi si Allah, hindi namin ilalagay ang aming sarili sa unahan mo, O Abu Bakr.”* Ang pagtanggì na tanggapin ang nominasyon ay nagdulot ng kalituhan at kaguluhan na sumiklab sa Saqifah. Ang malalakas na tinig at pagkabalisa ay nagsimulang kumalat na siyang nagdulot sa mga matatalino sa kanila na mangamba sa pinakamasamang mangyayari.

Sa gitna ng lahat ng ingay, si Omar Ibn Al-Khattab ay tumayo kasama ang kanyang matangkad at malakas na pangangatawan na nagsasalita sa malakas na tinig na nagsasabing *“O mga Muslim, ang pinakarapat-dapat sa atin sa pamumunong ito*

ay ang isa na binanggit ni Allah sa Qur'an. Ang isa na pinangalanan bilang kasamahan, na ikalawa sa Propeta, na kasama niya sa kuweba [sa paglalakbay mula Makkah patungong Medina]. Ito si Abu Bakr.” Pagkatapos ay mabilis na humakbang si Omar upang isagawa ang kanyang panunumpa ng katapatan kay Abu Bakr ngunit isang lalaki mula sa Al-Ansar ang nauna sa kanya. Ang kanyang pangalan ay Bashir Ibn Saad, ang ama ni Al-Numan Ibn Bashir. Ibinigay niya ang kanyang panunumpa ng katapatan, pagkatapos ay si Omar, at pagkatapos ay ang iba pang mga tao.

Nang matapos ang lahat, si Abu Bakr na ngayon ang unang kahalili (Caliph) ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya), ay tumayo at matapos purihin si Allah at banggitin ang Kanyang mga katangian, si Abu Bakr ay nagbigay ng isang talumpati kung saan sinabi niya: *“O mga tao, ngayong tapos na ang lahat, ipinagkatiwala sa akin ang utos na ito sa inyo bagaman hindi ako ang pinakamabuti sa inyo. Kung ako ay gagawa ng mabuti, tulungan ninyo ako, ngunit kung ako ay gagawa ng masama, iwasto ninyo ako. Ang katapatan ay isang pagtitiwala at ang pagsisinungaling ay isang pagtataksil. Ang mahina sa inyo ay malakas sa akin hanggang sa makuha ko ang kanyang mga karapatan at maalis ang kanyang dalamhati sa pamamagitan ng kalooban ni Allah. Ang malakas sa inyo ay mahina sa akin hanggang sa ang katarungan ay magawa sa pamamagitan ng kalooban ni Allah. Alamin ninyo na kung ang mga tao ay tatalikod sa Jihad, parurusahan sila ni Allah ng kahihiyan. Alamin ninyo na kung pipiliin ng mga tao na mamuhay sa buhay ng kalaswaan at katiwalian, parurusahan sila ni Allah ng mga sakuna. Sundin ninyo ako hangga't sumusunod ako kay Allah at sa Kanyang Sugo. Kung ako ay lalabag kay Allah at sa Kanyang Sugo, wala kayong dapat na anumang pagsunod sa akin. Tumayo kayo para sa inyong mga Pagdarasal (Salah) at nawa'y ang habag ni Allah ay sumainyo.”* Ito ay isang maikli ngunit napakalinaw at mapagpasiyang talumpati na nagtakda ng batayan para sa isang patas at matuwid na kontratang panlipunan sa pagitan ng isang pinuno at ng kanyang mga mamamayan.

• **Sino ang pinuno ng kaganapan sa Saqifah?**

Kung babalik tayo sa kasaysayan sa araw ng pagsakop sa Makkah (Fath Makkah), makikita natin ang mga puwersa ng hukbong Muslim na umaabot sa libu-libo, na nagmartsa mula sa Medina at ngayon ay bumabaha sa mga kalye ng Makkah mula

sa lahat ng direksyon. Si "Saad Ibn Ubadah" ang pinuno ng Batalyon ng Ansar na nagmamartsa sa mga kalye ng Makkah. Habang nakasakay sa kanyang kabayo, dumaan siya kina Abu Sufyan at Al-Abbaas (tiyuhin ng Propeta), itinaas niya ang kanyang espada at iwinagayway ito nang may pagtatagumpay habang sinasabi sa kanila; *“Ngayong araw ay araw ng pakikipaglaban at paghihiganti. Ngayong araw ay ipapahiya ni Allah ang Quraish.”* Dahil sa pagkaalam sa pangkalahatang deklarasyon ng amnestiya o pagpapatawad na idineklara ng Propeta para sa Quraish sa pagpasok sa lungsod, ang dalawang lalaki ay nagmadali patungo sa Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) at ipinaalam sa kanya ang sinabi ni "Saad." Nang marinig ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya) ang sinabi ni "Saad," sumagot siya sa pamamagitan ng pagsasabi, *“Hindi, ngayong araw ay araw ng habag at pagpapatawad. Ngayong araw ay pararangalan ni Allah ang Quraish.”* Kasunod ng deklarasyong ito, ang Propeta ay naglabas ng utos na alisin si Saad sa kanyang katungkulan bilang pinuno ng Batalyon ng Al-Ansar at ibinigay ang katungkulan sa kanyang anak na si Qaiss na isa ring Kasamahan ng Propeta tulad ng kanyang ama. Ito ay isang matalinong desisyon ng Propeta. Ang pag-alis kay "Saad" nang hindi siya ipinapahiya o nag-iiwan ng marka ng kawalang-kasiyahan dahil ang kanyang sariling anak ang siyang humalili sa kanyang katungkulan. Isang mahusay na lunas nang walang labis na masamang epekto.

Si Saad Bin Ubadah ay may napakaambisyosong personalidad na humadlang sa kanya na magbigay ng panunumpa ng katapatan kay Abu Bakr. Malinaw na ninais niya ito para sa kanyang sarili. Sinabi ni Omar kay Abu Bakr, *“Ipatawag mo si Saad at hingin ang kanyang katapatan.”* Si Bashir Ben Saad, na nakakaalam sa personalidad ni Saad, ay sumagot kay Omar sa pamamagitan ng pagsasabi, *“Hayaan ninyo siya, iwan ninyo na lang siya, siya ay isang nag-iisang lalaki lamang na piniling maupo sa kanyang bahay,”* at ganoon nga ang kanilang ginawa. Matapos ang pagpanaw ni Abu Bakr, si Omar Ibn Al-Khattab ang napili upang pamunuan ang Ummah. Gayunpaman, ang ambisyosong personalidad na iyon ay muling sumiklab at tumanggi si Saad na magbigay ng panunumpa ng katapatan kay Omar. Kalaunan, lumipat si Saad sa (Al-Sham), isa pang pangalan para sa Damascus at sa mga nakapalibot na lungsod nito kung saan niya ginugol ang kanyang mga huling araw.

Sa huli, ang mabilis na inisyatiba nina Abu Bakr at Omar (nawa'y kalugdan sila ni Allah), at ang kanilang mga matalinong pagkilos sa Saqifat Bani Saedah, ay humadlang sa posisyon ng pamumuno sa Ummah na mahulog sa mga tribong pag-aaway. Kung sakali na si Saad Ben Ubadah, ang pinunong Khazraji, ay nagtagumpay na humawak sa pamumuno, ang tribo ng Aws ay hindi kailanman hahayaang iwanan ito hangga't hindi nila nakakamit ang parehong bagay. Ang dalawang tribo ay may mahabang kasaysayan ng kumpetisyon at maging ng dumanak na dugo. Ang kanilang huling labanan ay pinangalanang araw ng (Boaath). Ito ay isang araw na dapat tandaan sapagkat ito ang pinakamatindi at pinakamadugong labanan na kanilang hinarap sa kasaysayan. Ito rin ang naging huli. Ang labanan ay naganap limang taon bago ang pagdating ng Propeta sa Medina. Nang siya ay dumating, nilutas niya ang mga alitan at itinatag ang kasunduan ng pagkakapatiran (Mu'akhat) sa Medina.

Isang mahabang kasaysayan na hindi basta-basta maglalaho. Habang ang Propeta ay nasa kanyang bahay sa Medina, dumating ang balita na ang dalawang tribo ay muling nagtaas ng kanilang mga sandata at nagtakda ng oras at lugar upang magtagpo at maglaban. Isang Hudyo ang muling nagpaningas ng isang alitan na matagal nang natutulog sa loob ng maraming taon, sa pamamagitan ng pag-upo sa kanilang mga pagtitipon at pagpapaalala sa kanila ng nangyari noong madugong labanang iyon. Ang Propeta ay umalis nang nagmamadali. Hindi man lamang niya naisuot ang kanyang balabal hanggang sa siya ay nasa labas na ng kanyang bahay dahil sa pagkaapurahan ng sitwasyon. Nang marating niya ang lugar ng pagtitipon, sinabi niya, *“O mga Muslim, Allah Allah, inaalala ba ninyo ang mga araw ng kamangmangan (Jahiliyyah) kahit na ako ay nasa piling ninyo? Kayo ay ginabayan sa Islam ni Allah, pinarangalan sa pamamagitan nito, at ang inyong mga panawagan ng kamangmangan ay pinutol na. Kayo ay nailigtas mula sa hindi paniniwala, ang inyong mga puso ay pinag-isa, at ngayon ay babalik kayo sa inyong mga araw ng hindi paniniwala!”* Sa pagbigkas ng mga salitang ito, napagtanto nila na sila ay nalinlang at ito ay isang satanikong pahiwatig na binalak ng isang kaaway. Sila ay nagsimulang umiyak at yakapin ang isa't isa at umalis kasama ang Propeta sa ganap na pagsunod.

Ang pag-unawa at pagtatasa sa kaganapan ng Saqifat Bani Saedah nang walang talino at malalim na pagmuni-muni ay hindi magbibigay ng katarungan sa mga lalaking nabuhay doon. Isang panahon na sinundan ng mga dakilang tribulasyon

tulad ng mga digmaan sa apostasiya, ang mga ambisya ng mga nag-angking propeta (si Musailimah sa Yamamah, si Al-Aswad Al-Ansi sa Yemen, sina Sajah at Tulaiha Ben Khuwailid), ang lahat ng iyon ay nangangailangan ng malalakas at nagkakaisang mga puso upang marating ang dalampasigan ng kaligtasan. Ang pagkakaisa ay mahalaga upang maitanim nang malalim ang mga haligi ng isang bata ngunit lumalawak na estado. Kung ang mga alitan sa pagitan ng mga Sahaba sa Medina ay kumuha ng ibang landas, ang direksyon ng Islam ay magbabago magpakailanman. Sa panahon ng mga tribulasyon at malaking kaguluhan na sumunod sa pagpanaw ng Propetang si Mohammad (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya), dalawang lungsod lamang ang tumayo sa kanilang mga paninindigan, ang Makkah at Medina. Ito ay naglalarawan sa atin ng kahalagahan ng kaganapan sa Saqifah. Ang Saqifat Bani Saedah ang naging pangunahing haligi upang maitanim nang malalim para sa isang tulay na tumawid sa relihiyon ng Islam patungo sa kaligtasan. Isang relihiyon na umabot sa maraming henerasyong lumipas at marami pang darating. Nawa'y ang pagpapala ni Allah ay sumakanila na tumayong matatag sa kanilang paninindigan at gumawa ng mga tamang pagpili para sa atin sa mahalagang panahong iyon ng ating kasaysayan. At nawa'y patawarin din ni Allah ang mga nagkamali sa pagbasa nito at hindi naging maunawain sa kahalagahan nito.

Ang Lokasyon ng Saqifat Bani Saedah sa Medina

Ang Saqifah ay matatagpuan sa hilagang-kanluran ng Moske ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya). Ang lokasyon ay nakaposisyon sa gitna ng mga bahay na kabilang sa tribong Khazraji ng Bani Saedah. Ito ay nasa loob ng isang sakahan na napaliligiran ng kanilang mga nakalatag na bahay at nilililiman ng kanilang mga magkakatabing taniman. Ang Saqifah ay malaki at malawak na nagpahintulot sa malaking bilang ng Al-Ansar (Ang mga Katulong), ang bagong pangalan ng tribong Khazraj na ibinigay ng Propeta (kapayapaan at pagpapala ay sumakanya). Sa harap ng Saqifah ay may isang karagdang malawak na lupain na nagpahintulot sa higit pang mga tao na magtipon kung sakaling mapuno ang Saqifah. Malapit sa Saqifah ay may isang balon ng tubig na pagmamay-ari ng tribo ng Bani Saedah. Ang Saqifah sa paglipas ng panahon ay nagbago at naging isang gusali na patuloy na nagbago ang hugis sa buong mga henerasyon. Sa kasalukuyan, ang Saqifah ay ginawang isang pampublikong parke na katabi ng kanlurang pader ng Moske ng Propeta.

Paunawa: Ang buong kasulatan ay matagumpay at maingat nang naisalin sa Wikang Tagalog nang may mataas na antas ng paggalang sa mga pangkasaysayan at Islamikong konteksto. Kung mayroon ka pang ibang mga bahagi o karagdagang dokumento na nais isalin, maaari mo itong ipadala rito sa akin!